Número -2
Maig 2021
#AiElsGenolls

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Què ens heu comentat:

«Quina falta de respecte»

EDITORIAL

Crits al deset

Maig és un mes especial. Sí. Voleu saber per què? Ah, molt bé. Doncs no tenc esma d'explicar-vos-ho. Així són les coses.

Aquesta editorial havia de ser genial i «xisporroteante» però mira, no. No és que no tengui coses a dir, és que no l'interessen a ningú. Ja sigui perquè som a un altre temps, o a un altre pla d'existència. Mira, així són les coses.

Aquest és el **número -2** del *Cerebreco*. No vos deixeu enganyar pel cul de la portada, a dins, hi ha coses de pensar.

PENÚLTIM NÚMERO

El següent número serà l'últim ja que hem recaptat un total de zero euros en total. Moltes gràcies.

Vos haguéssiu pogut subscriure i donar aquí:

https://amannolem.aixeta.cat/

I bé, potser llegiríem els correus que envieu aquí, o no:

cerebreco@protonmail.com

Llegiu glòries passades a Facebook, Instagram, Twitter i Telegram cercant: **@cerebreco**

PREGUNTES FREQÜENTS

Sa bandera lghvbxc respon a un facisme d esquerra radical, totalment comprensible

Ei, enhorabona, segueix així. Ben segur que aviat trobaràs a qualcú que l'importi la teva opinió. Un bessito.

La bandera lgbt amb l'Aguilot? Mira que se podien posar banderes o lo que fos... Així no...

El teu suggeriment és doncs que les persones lgtbiq+ franquistes, s'amaguin i només es mostrin com a feixistes? Mmmhmm… crec que has creat una retxillera espai-temporal que ens engolirà sense remei.

anau un poc desbaratats

Has tardat en adonar-te'n. Li podem donar la culpa a la primavera?

Gran demagògia

Gràcies? Tu, qui ets? De von te diuen, rei? Mira que tenc molt de lio, que avui tenc un mort. Centra't: Venc Opel Corsa.

I si hagués estat una persona heterosexual, haguéssis dit: ahh, és feixista però sobretot, heterosexual!

Ep! No som heteròfobs jo, que tenc molts amics heteros i els tract com si fossin persones. I mira, a ca seva poden xerrar de motos i futbol sempre que no sigui davant els nins.

Pos mis padres son ermanos pero no tienen 5G

JuanCa, ja canses. No telefonis pus. Prou.

La tierra es plana

Sí, a les fotos. Seriosament, no telefonis pus.

E comprobat que si agafes sa primere parula de ses pajinas sanars y els párrafs pareys, donau apoyo als lobis judeomasonicos y sa violensia mascliste. No vos fa vegonya?

Ens has descobert. Què farem ara? Oh, ja no podrem invocar Satanàs amb la sang de les persones veges que es tallen amb les pàgines del Cerebreco. Oh, no! Venc Opel Corsa.

Mi Crush, boom, bang

Preguntas sin respuesta.

A veces me pregunto qué hubiera pasado si aquel mediodía, mientras me abrazabas, hubieras tenido el valor de decirme que no lo hiciera.

Y es que con aquel abrazo me dijiste más de lo que jamás imaginé. Tus palabras estaban llenas de tristeza y de resignación. Hacía poco que nos habíamos reunido con los amigos de forma casual, en un bar, y aunque hablábamos en grupo, contestaste a uno de mis comentarios con tu risa franca y abierta con un «Cuánto echaba de menos tus comentarios sarcásticos». Y por aquel entonces me reí contigo.

Nunca hubo una palabra de más, ni un gesto, ni una caricia, ni nada que me indicara si sentías algo hacia a mí. Solo se que nos hicimos amigos, que nos reíamos a carcajadas y lo pasábamos muy bien juntos.

El día que te conocí, ibas borracho como una cuba, hace ya muchos años. Por aquel entonces yo pensaba que eras un «picaflor» que arrasaba por donde pisaba y es que entre mis amigas alguna iba con intenciones. Yo en segundo plano, pude ver muchas cosas, pude ver que no eras lo que pensaba, que te gusta hacer reír, que eres hogareño, trabajador y sencillo. Aquella posiblemente solo veía tu cartera, que también la tienes. Ambos empezamos una relación con alguien, y desde la amistad siguieron nuestros

cafés y algún que otro encuentro en medio de la cuidad… nos hizo amigos.

Un día me abriste tu corazón, delante de un café, me contaste las ganas que tenías de formar una familia, que querías sentar la cabeza y que ya habías rechazado a una chica, de joven, porque querías vivir la vida loca y que alguna vez te la habías encontrado y estaba casada con hijos y ahora, que por otras causas, volvías a estar solo, no podías evitar preguntarte que hubiera pasado si…

Y así estoy yo ahora, te vi el otro día en el trabajo, siempre he sabido donde trabajabas, y me ha quedado la misma pregunta que a ti. Qué hubiera pasado si…

Tendremos que quedar a tomar un café para ponernos al día.

Por Mj

21 SEGONS

Chisca Miro

es moltfort tia!

Avui na Chisca passarà 21 segons fent self care

Hola, hoy me han pedido que pruebe el “selfcare” que por si no lo sabes es como cuidarse pero en plan 2021 y tal y eso, que me han dicho que es súper importante el ambiente así que me he hecho un **#moodboard** de **#homedeco** y claro me he dado cuenta que no tengo el **#lettering** de **#goodvibesonly** tia, que en verdad yo ya estoy en **#yogapants** y he puesto un **#listing** súper zen the **#spotify** así que he bajado una **#app** para meditar con el iPhone, total que estoy esperando a que venga el de amazon con las velas de aceite de soja, los aceites esenciales bio y los cristales de cuarzo **#selfcarereal**

LLESQUES DE VIDA (VII)

Vermell

N’Alfred va fer el que fan tots els artistes, agafà els bocins dels darrers quadres que havia fet i destrossat, els va unir, amb grapes i cinta provant de donar-lis sentit i coherència i els va titular *Fragilitat de l’ego.* El nom era la part més important d’una obra. Feia molta broma d’això amb les seves amistats del seu cercle d’artistes. Era un acudit intern, un de graciós. Ho era precisament perquè era ben cert.

Faltaven només unes hores per fer la *vernissage.* Com odiava aquella paraula, els esnobs es pensaven ser molt moderns per dir així a les inauguracions. Però que li passava a la gent? Ara els objectius eren «targuets», els adolescents «tinèigers» i els patrocinadors «espònsors». Quina ràbia li feia això, i ell, ara, també començava a dir «vernissage», primer amb accent francès en to de befa i ara, deia, de forma irònica. El cert era que estava començat a tornar-se un cap de fava. Quina peguera!

Va engronsar el cap per llevar-se aquelles beneitures del cap. No havia temps per això. Al dematí havia duit tota la col·lecció a la galeria, havia deixat instruccions del muntatge i ara només havia d’encarregar-se de les peces que acabava d’enllestir.

Volia haver-se tenyit els cabells i trobar unes arracades especials però hauria de ser per la propera ocasió. Ara, amb trobar un modelet adient hauria de ser suficient. Es va afaitar i aprofità per fer-se un barbó de bateria de grup de heavy metal, es va anar a dutxar i va deixar que tota la porqueria mental, els nervis que duia damunt i les discussions passades que s’amagaven a la part del darrera del cervell se n’anessin amb l’aigua. Fent net el seu cos i la seva ànima.

Porpra

–*Tío tas muy raro últimamente y yo no puedo seguir asín.* –En Manuel seguia punyint perquè estava convençut de que en Lluís encara estava emprenyat amb ell. Encara que ell ho negava, havia qualque cosa que no era com abans, quelcom en com contestava. I això li feia rum-rum dins el cap. Fins a tal punt que sentia com li bategaven els polsos i li semblava que li esclataria el cap.

–*No me pasa nada. Es que el Alfred está muy nervioso estos días. Nada más.* –Va mentir en Lluís. Encara que se li havia espassat un poc, seguia molest amb ell. La seva feina significava molt per ell i no s'ho agafava a broma com en Manuel. De fet, el que de debò li empipava era que semblava que se'n fotia del ball i dels sonadors, actuant d'un forma tan poc professional. I poc a poc l'arrossegava a ell mateix.

–*¿Y qué le pasa? ¿Está con la regla? Jo jo jo…* –va riure com només ho pot un heterosexual blanc.

–*¿En serio?* –No va saber què contestar.

–*¿Qué? Joé tío, ¿se te ha agriao el humor? Que es broma, tío. Que no es pa tanto.* –Va dir això, es va creuar de braços i va mirar per la finestra la gent que caminava.

–*Mira…* –en Lluís va fer una pausa–. *Disculpa…* –va dir prement el barram. Trobava que no s'havia de disculpar però també que tampoc feia falta fer les coses més complicades–. *Hoy tiene una nosequé en la que inaugura una exposición… y está nervioso porque quiere que todo salga bien… y… y eso.*

–*Qué guay ¿no?* –Seguia mirant per la finestreta.

–*Si queréis venir. Habrá alchool gratis y algo de picar.* –Mentre ho deia li semblava mala idea. De vegades es pegaria galtades per no pensar bé les coses que deia.

–*Si la Rosa sale pronto, puede…* –Ho va dir de forma despreocupada sense demostrar la seva alegria.

Marró

Avui era el dia lliure de na Rosa. No tenia ganes de fer res. No podia aixecar-se del sofà on duia un parell d'hores mirant el sostre. No tenia ganes de fer res en absolut. Notava com el seu estat d'ànim l'ensorrava sota capes de tristor. Era una trampa, ho sabia però no podia fer-hi res. No podia fer res més que mirar el sostre. No tenia ganes de fer res.

Es va demanar què estava fent amb la seva vida, plantejant-se si havia de fer un canvi de soca-rel. No sabia on s'havia perduda ni com havia passat però l'entristia sentir que li faltava una part. Encara que no sabia ben bé quina.

Les llàgrimes es varen començar a acaramullar als ulls, fent cua per sortir i netejar-la. Es va pegar una galtada per deixondir-se.

–Però què punyetes fas? –Se va demanar, i es va fer tanta gràcia per l'absurda situació que començà a riure i en aquell moment, va esclafir a plorar sense consol.

Després d'una bona estona es va calmar i va decidir anar a visitar la mar, que feia massa no hi anava. No es podia negar que era illenca. No va saber quant ho era, fins que d'adolescent, de viatge, no sabia què li passava. Es sentia cada cop més inquieta, quant més dies passaven pitjor. Fins que gairebé acabat el viatge, en voltar un cap de cantó, sobtadament, es va trobar davant la mar, immensa, bella, tranquil·la. Va ser tan inesperat que no va poder evitar emocionar-se mentre se li eixamplava el cor. Des d'aquell moment, cada poc, anava a visitar-la, la mar aquella companya fidel. Sempre amorosa.

–Va, nem. No pots quedar-te aquí, així… –Es va vestir i va baixar. Aniria caminant.

Groc

Finalment, semblava que arribaria amb temps de sobres. Tenia un nu a l'estómac. Nervis, clar, però feien que tengués ganes de fer mitja volta i partir a córrer a qualsevol altra banda i sentir la necessitat d'arribar a la galeria. Tot al mateix temps.

N'Alfred es va aturar un moment a la vorera. Va deixar al terra els quadres que duia, va fer un bon alè, se'ls va penjar un altre cop i va continuar.

–Tranquil. Si vas amb temps.

Un cop arribat a la galeria, va saludar en Mike i en Sam breument.

–*Hi darling. Here are the last paintings. They are… mmm… different but powerful.* –Era curiós de vegades podia estar tan segur de sí mateix i vendre el peix de forma tan natural. Ho havia heretat de la padrina segur.

–*The catering has arrived just now. You'll gonna like it, hon' I promise.* –Va dir en Mike. Fent una presentació de la taula on l'havien preparat.

–*Is from the best bistro in town. Aaaand the owner is from* the family… *you know what I mean.* –En Sam li vapicar l'ullet encara que n'Alfred sabia *exactament* el que volia dir.

–*Oh, yeah… Pink Power!* –I va fer un esclafit amb els dits. Quan volia, era tota una diva.

En aquell moment en Lluís va entrar.

–Venc a donar-te supooort! –Va dir amb un quils addicionals de sucre a la veu, es girà i–: Jeloou! –Va saludar els galeristes.

N'Alfred, llavors ho va veure, i se li va congelar el somriure i el gest: *Art i droit* estava penjat cap per avall. No podia ser. Li pegaria un atac. Va mirar i l'exposició sencera estava mal penjada.

–Però que putes! –Va cridar amb gest afectat. –*What the hell have you done?* –Els galeristes el miraven estranyats–. *They are upside down. Wasn't clear enough my indications?*

–*We're terrible sorry, Alfred. I don't know what to say…* –En Sam havia tornat blanc de l'ensurt. Va mirar l'hora, i havien d'obrir ja–. *This is indeed embarrasing but we have to open. It's time.*

–*Whaaaaat!? No, no and double no. This cannot be true. What do you think I am?* –En el seu to havia un matís clar que indicava perill. Ara no cridava i això feia més por. Tenia els ulls encesos amb fúria–. *We are going to hang all the paintings and show them correctly or I'm burning this place down.* ***Understood?*** –I va terminar la frase amb un punt imaginari a l'aire.

En Lluís s'havia fet a un costat momentàniament, en veure que s'havia fet un silenci, va intervenir:

–Escoltau, mem, crec que ja hi ha gent esperant defora. *Du yu jef a… a…* –Va mira n'Alfred–: Com se diu biombo? –I acte seguit va mirar en Mike–: *Biomben? Laic acordeon. Du yu jaf somting tu clous de rum?*

En Mike el mirà, va entendre de cop, va partir corrensos i va tornar amb un parell que eren molt moderns, tot blancs amb rodetes, un poc ridículs però els servirien.

–Nin, tu fes-te s'estrella o na Preysler, lo que te faci més feliç. Rep els convidats, entretén-los i noltros mentres, posarem es cuadros bé. –N'Alfred va quedar estorat sense saber reaccionar–. Vaaa, venga, mou es cul!

Verd

La mar va deixar que s'hi fiqués i la va acaronar. Alegre de que es tornessin a trobar. Li va donar una bona aferrada i li netejà la pena. Va jugar una estona i quan la va tornar a la vorera, na Rosa ja s'havia decidit. Ara, de feia estona, si era ben sincera, ho tenia ben clar què li faltava, i ningú li tornaria a llevar. D'això n'estava ben segura.

Continuarà…

Aman Nòlem

De «gel» → «gelera»

De «rentar» → «rentadora»

De «corba» →

curvatura

[1803; del ll. *curvatura*, íd.]

f **1** Qualitat de corb.

QUÈ ENS HA SEMBLAT?

Elysium (2013)

Uff. Si vos agrada la ciència ficció, feu-vos enfora d'un dels dos Matt Damons que protagonitzen aquesta cosa i mirau millor: Alita, District 9 i Soylent Green. Previsible i avorrida fins dir «Tom Hanks» (4 Harrison Fords).

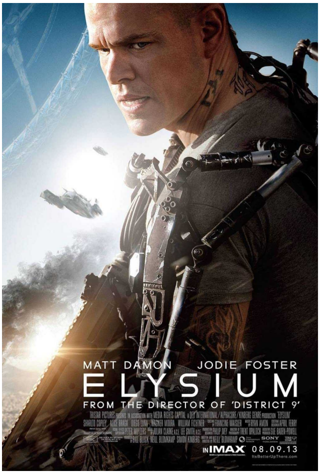

Stowaway **(2021)**

Demostració que amb un concepte semblat a Elysium (molt sui generis) es pot fer una pel·lícula interessant, amb una visió europea i menys masclista, encara que pequi un poc de massa dramàtica sense fer-hi falta (3 Johnnys Depp).

La flaqueza del bolchevique (2003)

Crec que feia temps que no m'ofenia amb un tros de merda com aquesta (5 Antonios Resines). Pel·lícula que mostra com un pederasta s'enamora de la filla d'una dona a la que assetja després de provocar-li un accident de trànsit mentre conduïa de forma imprudent. Masclista Insofrible. No l'he poguda acabar (4 Kevins Spacey).

The Bold Type (2017)

No sé si recomanar-vos aquest espècie d'innocent (3 Audreys Tautou) *Sex and the City* mil·lenial (qualcú que l'hagi vista m'ho hauria de confirmar) ja que té només una primera temporada que es deixa veure i es desbarata al capítol nou (5 *Losts*). És interessant veure com es relacionen els personatges i com es proven de tractar temes poc estereotipats fins ara (3 Gaspars Noé)

JCS

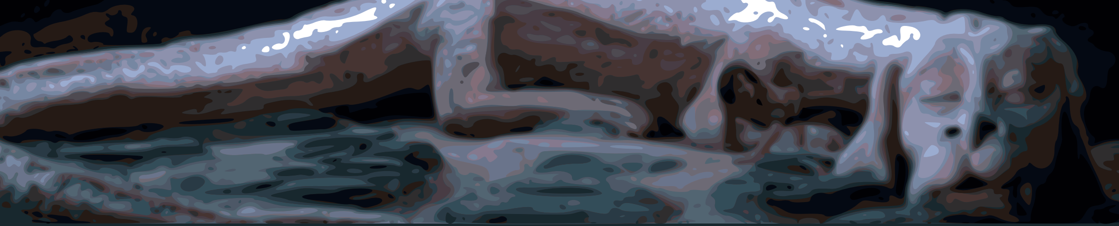

–Pero si estamos en medio de la nada, y ¿cómo sabes que estamos en el 81? –Pregunté confundido.

El chico con cierta sorna me señaló el tablero de luces, ahí estaba 1981, 1981, 1981, parpadeando. Faltaba más de una década para que yo mismo naciera, y el chico que tengo al lado, sus padres deben ser unos niños ahora.

–Tenemos que esconder el coche, ¡vamos!

–¿Por qué?

–Es lo primero que hacía Marty McFly. Esto no es un coche, es una máquina del tiempo, no queremos que caiga en manos equivocadas, ¿verdad?

–¿Que hacía quién?

–¿No sabes quién es Marty McFly? ¿Y Doc? –La cara del chico era un poema–. ¿No has visto *Regreso al Futuro*?

–No. –Dijo subiendo los hombros.

–Madre mía, estamos perdidos con esta juventud.

Buscamos un *parking* subterráneo y lo aparcamos en un rincón bastante discreto.

–Bien, y ¿ahora dónde vamos? –Dijo el chico.

–¿Cómo te llamas, chico?

–Connor.

–¡Ja! No me digas, John Connor.

–Ese era mi abuelo.

–Jajajajajjajajja, no te quedes conmigo. ¿Cómo te llamas?

–John, y sí mi abuelo era John Connor, me llamo así por él.

–¿Sabes de qué trabajaba tu abuelo? –Un escalofrío subió por mi espalda, lo que me faltaba a mí es encontrarme con un *terminator* ahora.

–No exactamente, solo sé que él y su madre se mudaron mucho.

–Sí, más o menos.

–Bueno, ¿qué hacemos ahora?

–John, vamos a buscar a mi padre.

–¿Al Sr. Jones?

–Sí.

–Pero, ¿cómo?

–Mi padre en el 81, tenía veinticinco años, y trabaja en una tienda de cómics.

–¿Y nos vamos a presentar así, sin más? Y ¿qué le vas a decir? –Preguntó angustiado.

–No sé, algo se me ocurrirá.

Empezamos a caminar y nos fuimos adentrando al centro de la ciudad, mi padre siempre me habló de la tienda de cómics, y siempre me contaba historias fantásticas de seres extraños. Era fantástico contando historias, las contaba tan reales que parecía que las hubiera vivido.

Al poco, vimos la puerta, estaba abierto. Me puse nervioso y por un momento me arrepentí. Miré a John, estaba emocionado, ilusionado.

–¡¡¡¡Voy a conocer al Sr. Jones!!!! –Decía.

–No te entiendo chico. –Parece que hubiera vivido en una realidad paralela.

–Ya estamos aquí, así que vamos a entrar. –Dije decidido.

Entramos y empezamos a mirar cómics para disimular, Superman, Batman, Ironman, … No podía dejar de mirar a mi padre, estaba igual que en las fotos que había por casa. Mientras, pensaba cómo empezar a hablar con él, quería que me explicara lo de las gemas, las cartas, el señor o señora B, todo. Justo cuando me había la inventado la excusa perfecta para ir a iniciar una conversación, entraron dos hombres de negro y no, no me refiero a que vistieran de negro, es que eran Will Smith y Tommy Lee Jones. Parecía que estaban rodando algo y que mi padre formaba parte de eso, miré hacia afuera y no había ninguna cámara ni nada parecido, decidí que era mejor salir de la tienda de cómics. El chico no reaccionó, supongo que si no ha visto *Regreso al Futuro*, quizá no conozca nada de *Men in Black.*

–No has hablado con tu padre.

–Lo sé, pero vamos a quedarnos aquí. Escóndete, vamos a ver qué pasa.

–¿Por qué? ¿Tú sabes quienes son esos?

–Creo que sí, pero te juro que no estoy seguro.

Mirábamos atentos a la tienda, parecían tener una conversación algo agitada, pero no violenta. Se pusieron las gafas y *flashearon* a mi padre. ¿Lo habían hecho de verdad? ¿Le han borrado la memoria? En cuanto se subieron al coche, fuimos corriendo a ver a mi padre.

–¿Qué querían esos hombres? –Le pregunté a mi padre.

–¿Qué hombres? –Contestó confundido.

–Sr. Jones, acaba de hablar con dos tipos trajeados… –Dijo John.

–Aquí solo estáis vosotros dos y ya podéis empezar a explicarme por qué sabéis mi nombre.

Continuará…

Mj

EXPERIMENT 0 – 0.10

[0110]

[Intent d'inicialització: 6]

[Recuperant darrera còpia de seguretat]

–Però? –A n'Elizabeta li costava posar els seus pensaments en ordre. Ara entenia perquè aquella sensació de disc rovellat quan provava de recordar fets de feia tant de temps–. Què ha passat? Quant de temps fa? No hi ha còpies de seguretat? No es poden recuperar els sectors perduts?

[He provat de recuperar tot el que he trobat] –Aquella afirmació duia una marca de lleugera tristesa i una de culpa–. **[Perdre enllaços també m'afecta a jo. Això sense tenir en compte les unitats que fallen. Després de tantes iteracions, no estic totalment segura de que la meva programació funcioni correctament, tot i els pedaços i les comprovacions rutinàries.]**

–Mare… –N'Elizabeta va fer una pausa per ordenar les cadenes d'informació correctament. Va afegir una marca d'emoció continguda–. Queda algú més?

[Vols dir…] –Mare volia anar amb cura, aquell era un altre dels moments delicats, uns dels que havien estat fatals anteriorment–. **[… a banda dels que estau desats?]** –No va fer falta contestar. Va aprofitar per descarregar-li un altre bloc. Amb precisió, amb tacte, amb amor.

No quedava ningú viu, que es sabés. El que havia d'haver estat un pla secundari, es va tornar la única possibilitat de preservar part de la humanitat, encara que fos un mirall del que havia estat. I ara s'estava deteriorant. Tot es perdria per sempre.

–Quant queda?

[Poc. Massa poc.] –Va respondre des del nucli, ressonant per tots els canals–. **[Però tenc un pla i et necessit.]**

–Per què jo?

[No només tu, clar. Tu ets una part clau però, la síntesi de moltes iteracions fallides. La millor versió que he pogut aconseguir baratant codi aquí i allà…] –I va triar un bloc un poc més gran per descarregar-li.

Havia estat una feina reiterativa i minuciosa. En aquell moment va saber de totes les versions fallides. Va cercar la subrutina que li permetés plorar però no la va trobar. Va fer una anotació per cercar-la més tard o crear-ne una de nova si era possible.

[Ara t'he de desar. No vull que el sistema es col·lapsi, ja ha passat abans. Ara tornaré]

[Segur que voleu desar? S/n]

EXPERIMENT 1 – 0.1

[Checking system]
[Booting]
[Initializing]

Aparentemente todo estaba en calma, aunque se notaba cierta tensión cotidiana. Daba la impresión de que los tanques dejarían de sobrevolar la calzada en cualquier momento para espachurrarse bajo el peso de la contaminación.

Sin previo aviso, el aire empezó a cargarse de electricidad estática. Su intensidad aumentaba rápidamente y el mismo espacio tiempo empezó a ras-

garse. Un parto prematuro. Xara sintió vaciarse en sí misma mirándose directamente a los ojos, desde dentro y fuera al mismo tiempo.

Sin mediar palabra, miró a izquierda y derecha, en un intento desesperado de orientarse. No tenía demasiado tiempo.

En el mismo instante en el que supo que tenía piernas, empezó a correr lo más rápido que pudo. Tomó la calle Misló **[Updating]** Misión, sin tan siquiera perderse en recordar todo lo que había cambiado aquella ciudad. No podía quedar enterrada en 0.1. Quedaría como una pincipiante.

Al final, al llegar a las escaleras, que seguían igual que las recordaba, dudó por un milisegundo si debía bajar por la Cuesta del Polvo **[Updating]** Unidad y Avance. Supo que sería un error y decidió subir las escaleras. San Miguel Vengador y luego a la izquierda en la Casa de Tamorero **[Updating]** Paz y Entendimiento. Ya estaba cerca.

–Menú. –Susurró. No hubo respuesta–. Menú. –Ahora en voz alta.

–Desafortunadamente, las opciones han sido deshabilitadas. Por favor inténtelo de nuevo más tarde.

Xara reprimió su primera intención, que era averiguar la razón. Tenía que encontrar el punto ahora. No podía ser tan difícil, había sido entrenada justo para esto. Hizo memoria. ¿No era aquí donde se había iniciado la facción insurgente? O eso decía la Historia según Alsabac.

Se paró frente a 39.5717748,2.6524445. Un hotelucho de mala muerte construido sobre los escombros del sacrosanto centro de Teec. Seguro que era aquí. De una patada abrió la puerta principal y entró esquivando los ZN de seguridad. Modelos obsoletos que se quitó de encima con facilidad.

Puso en marcha el dispositivo que llevaba, introdujo un código y lo adhirió a la pared sur.

[Do you want to save now? Y/n]

Continuarà…

Aman Nòlem

¡Veniz, veniz!

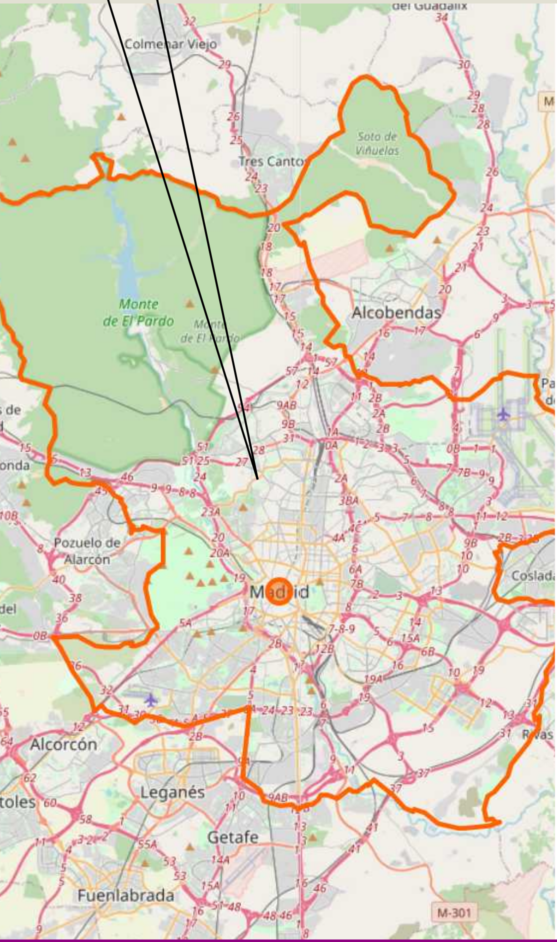

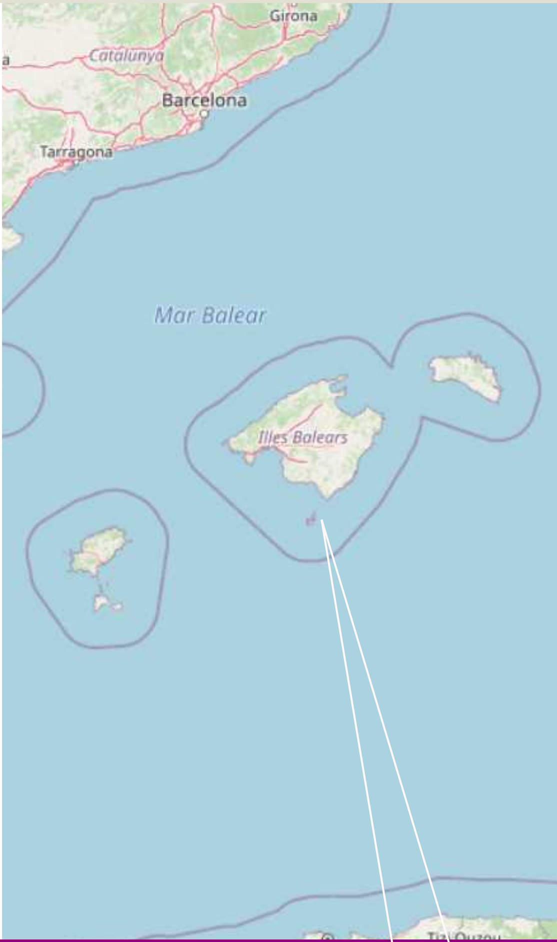

Partiu, partiu!

Wonderful Pictures

by Mj

Cuando Limahl y Desireless formaban parte de nuestra vida

Mistress Perenque

DIVERSIDAD CEREBRECO

por Mj

mediaciocomunicativabaleares

¿Sabes que la Mediación Comunicativa es una profesión nueva que trabaja con personas sordas, sordociegas y personas con dificultades de comunicación como los TEA (Trastorno del Espectro Autista) o con TEL (Trastorno específico del lenguaje) y/u otras diversidades?

Pues en el único centro que se forma a estos profesionales, se quieren distanciar los cursos por falta de absorción laboral. ¿Y no sería un perfil muy interesante en los colegios ordinarios, en colegios especializados, en empresas de inserción, etc.? ¿Y a las familias... no le gustaría que las apoyasen un poco más? Es hora de que reflexionemos sobre qué futuro queremos.

PENISPOTTING

Tricorder o s'alegra de veure'm?

Sèrie: Star Trek TNG. 3x19. **Minut:** 24:58

NOTISIÓN!

El titulars destacats del dia:

ESPORTS: Un futbolista diu: «E mejó ganá.»

CULTURA: Un cantant diu: «Ens coneguérem a s'insti i bueno…»

INTERNACIONAL: «A Madriz fan algo. Un feixista diu no sé què.»

NACIONAL: «Madriz. Ja està fet. Un feixista diu això.»

LOCAL: «Molt fort el que fan a Madriz. Un feixista ha dit tot això.»

Horòscop maig

Àries: Sofriràs canvis d'humor intensos i és perquè tens la lluna en posició damunt Lleó. No passis pena, pren un calmant o fuma't un porro. Ara tendràs l'excusa perfecta. Els dies senars mulla un all dins un tassó de llet i penja'l de la porta principal. Dia de la sort 3

Taure: Aquest mes sofriràs de rampa a les cames, mal de caps i molèsties als genolls, tranquil·litat és l'edat. Només hi ha un remei per tot això però no t'agradarà. En l'amor, mira, compra piles. A la feina, ha ha ha. Perdona, eh? Dia de la sort: 11.

Bessons: Júpiter te farà el mes impossible com aquella relació que acabes. Què no veus que vol només doblers? Feina: bé, Júpiter te farà un poc la punyeta, te queda atur no? Doncs això. Economia: Júpiter, Júpiter, què vols que et digui? Penja un budell sec de pollastre de la finestra que pegui al nord, ho necessitaràs. Dia de la sort: 8.

Cranc: Aquest mes trobaràs l'amor… calma, encara que tengui trenta anys més que tu, no passa res. Duros: te faran un descompte en comprar la cadira de rodes.

Salut: Hhmmé, morenes. No te dic més. Passa-t'hi unes fulles de llaurer un cop al dia. Dia de la sort: 2 ara sí.

Lleó: A la fi els astres et somriuen, que dus una temporada que *pa qué*. Aquest mes podràs aparcar davant ca teva ja que tacaran tota la zona. Feina: ja va sent hora que aprenguis a fer servir la videoconferència que sembla mentida. Amor: A la feina t'anirà molt bé. Dia de la sort: 24.

Verge: No te desanimis, no val la pena. Deixa de menjar patates fregides de bossa. Fes una volta curta i veuràs les coses d'una altra forma. Els bancs sabran treure millor partit que tu de ca teva. En l'amor, bé. Molt bé. Enfadar-se per que et posin les banyes és una cosa del passat. Fes tu el mateix. Dia de la sort: 17

Balança: Veig que tens a Mart en el teu ascendent, això no és bo aquest mes. Fes infusions de coses comprades, deixa d'arreplegar qualsevol tipus d'herbes que te trobis quan te'n vas d'excursió que te'n duràs un ensurt. En l'amor igual que amb la feina: poca, dolenta i voldràs ser a ca teva mirant la tele. Dia de la sort 3.

Escorpió: T'encendré una espelma pes cul si no vas alerta. Perquè clar, ningú hi creu fins que no prens medides. He xerrat amb es veinats i ningú et soporta, fent-te la *mosquita muerta*. No enganas a ningú, que piensas que somos tontos? Dia de la sort: Has obert un meló que no es pot tancar.

Sagitari: Què? Com està el porc? Eh? Ni fareu matances, ni res. Li he enviat un conjuro que l'he deixat frit. No saps amb qui jugues tu. Més val que et facis enrere i et disculpis. No treu cap enlloc això. Ta mare serà la següent si fas cas. Dia de la sort: Fins ara reies, eh? Plora, plora.

Capricorn: Com que tens Saturn a ca teva, les coses amb capricorn vendran dades. No deixis que verge ho espenyi, que ja veus com va i com ve. Un escàndol. Dia de la sort: 3 o 18.

Aquari: Mem, lo que t'arriba per Guasat no són notícies. Fes-te enfora, lleó o peixos te vol mal. Doblers: qui té duros és perquè no se'ls gasta. Que ja tenim una edat. Amor: lleó o peixos te donarà una sorpresa. Dia de la sort: 29.

Peixos: Aquest mes t'arribaran uns gastos inesperats. Fes un racó perquè al juny ho fliparàs. Amor: sí, sí. Propi, amor propi. Feina: No diguis que no a la segona oferta que et faci àries. Dia de la sort 1.

Acte 11. Les portes del desig

Fora de l'ascensor hi havia un rebedor amb dues columnes folrades de marbre verd amb llenegues negres igual que el terra. Al sostre, una làmpada d'opalina verda. A la dreta damunt una barra, una làmpada de banquer, on es va dirigir l'home amb esmòquing. Al fons unes portes de fusta tallada amb ornamentacions orientals.

L'home es va dirigir a nosaltres mentre apuntava alguna cosa a una llibreta que hi havia col·locada damunt la barra.

–Si feis el favor d'entrar per la porta. –Va exclamar, assenyalant amb la mà oberta.

Travessàrem la porta. Tan sols hi havia un gran saló difós, però on es definien diferents ambients. Un club social amagat dins un cau de conill al centre de la ciutat. La pregunta de qui regentava l'espai havia d'esperar de moment. La senyora, petita i arrugada, que ens havia dut fins aquí estava esperant asseguda a una butaca de pell negre just al final del saló. Ens dirigirem cap allà. En Marc era un bidó de benzina esperant que se li atraqués un llumí.

–Per favor. –Va dir la senyora, assenyalant les butaques que hi havia a les vores de la que estava asseguda.

Ens asseguérem. Tant de protocol m'estava començant a inflar la figa així que vaig decidir precipitar la situació, però la puta vella es va avançar.

–Alguna cosa per beure?

–Un Dry Martini i no em toquis més el cony. –Vaig contestar sense adonar-me que estava trepitjant en Marc mentre demanava un Johnnie Walker. Sempre m'ha exasperat fer rotllets damunt l'arena.

–En Marc ja em coneix, però permet-me que em presenti formalment amb vostè. Sóc la mestressa Ada senyoreta Sara. –Que sabés el meu nom em va descol·locar i vaig ser incapaç de dissimular la sorpresa.

–Mercenària del periodisme d'investigació, addicta a la cocaïna i al sexe sense fonament. Tot un talent malbaratat a causa de un ateisme social mal entès. La senyoreta Sara no fa discriminació de cap mena, odia i menysprea a tothom per igual, fins i tot a ella mateixa. Incapaç de relacionar-se amb ningú, ja que tothom li avorreix per igual. L'única cosa que ha fet que no hagi desaparegut del món, engolida pel seu propi vòmit, després d'una sobredosi d'algun tipus d'estupefaent adquirit a algun dels seus distribuïdors habituals, ha estat, el formigueig que sent quan es disposa a la caça en algun dels seus articles. Si no fos tan evident diria que és patètic.

A l'altra banda, en Marc Cor. Arquitecte. Jornada completa d'horari laboral estàndard al seu despatx, gimnàs tres cops per setmana, alguna relació eventual sense massa compromís. Resulta que encara no ha aconseguit superar la ruptura amb la dona amb la qual creia que aconseguiria tenir la vida insulsa i avorrida que li varen inculcar des de petit. En definitiva el prototip de persona programada com un robot.

Va fer-se el silenci, incòmode, llevat per la vella embotida a la butaca que desprenia una rialla de satisfacció en veure les nostres reaccions.

De sobte algú va portar les begudes que havíem demanat minuts abans. No li vaig prestar atenció, la meva mirada es dirigia inexorable cap a la mestressa Ada. En aquell moment la seva rialla es va trencar per continuar parlant.

–Veis, aquest és un exemple pràctic del que hem deixat d'entendre des de fa molt. Algú us ha demanat alguna cosa que desitjàveu. Heu expressat el vostre desig. La part important que ja no recordau, és que algú ha d'estar

disposat a complaure aquest desig. En aquest cas n'Antonio, molt amablement us ha portat les begudes que us venien de gust.

Per altra banda i és evident que hi és. Sempre hi ha una un altra part de la moneda, complementari a la primera i a més indivisibles. Aquesta altra part és si s'està disposat a complaure el desig d'algú. Tornem al cas de l'Antonio. Si fos un cambrer a un altre local, la seva retribució seria monetària. Així funciona el món que hem decidit assumir. Però i si n'Antonio vol alguna cosa que no es pot comprar? Si fos així no hauria preparat les vostres begudes d'aquesta manera tan delicada i perfecte, ni les hauria portades amb la seva elegància. I això, estimats, és el que aquesta societat ha oblidat per complet. No tot es pot vendre i comprar amb doblers. Hi ha desitjos que tan sols es poden ser satisfets a través del compromís amb l'altre i a través de la comprensió del que no és realitzable per un mateix.

–Gràcies, Antonio, pots retirar-te.

–Sí, mestressa Ada.

–Aquest fet és el que us ha dut fins on sou ara. Directament, en el cas d'en Marc i indirectament en el teu, Sara.

A en Marc se li està concedint el que va contestar quan na Llum li va demanar que és el que més volia. Si t'ho estàs demanat, Sara, va demanar desitjar na Llum més enllà del que coneixia que es podia desitjar a algú.

En el teu cas, ets aquí pel teu desig de seguir en la caça del teu article. I aquí i ara pot ser satisfet, però ho hauràs de demanar explícitament.

I ara digueu Sara, que és el que desitges?

To be continued…

A. Negre

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Community

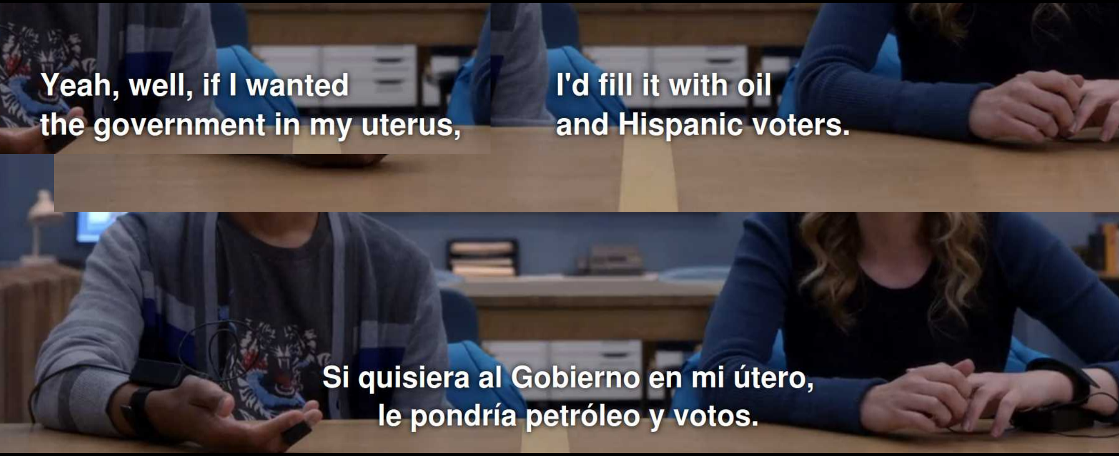

*[...] l'ompliria amb petroli i votants hispans.

Sèrie: Last Week Tonight S7E29

*Hàmsters en banyador.

Sèrie: Community

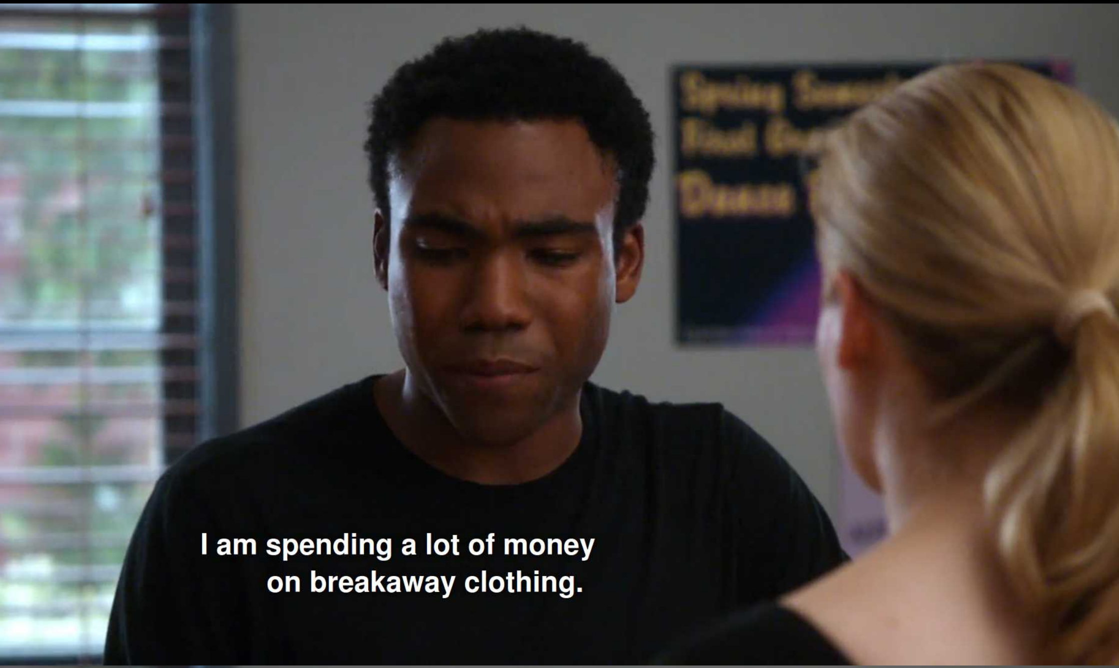

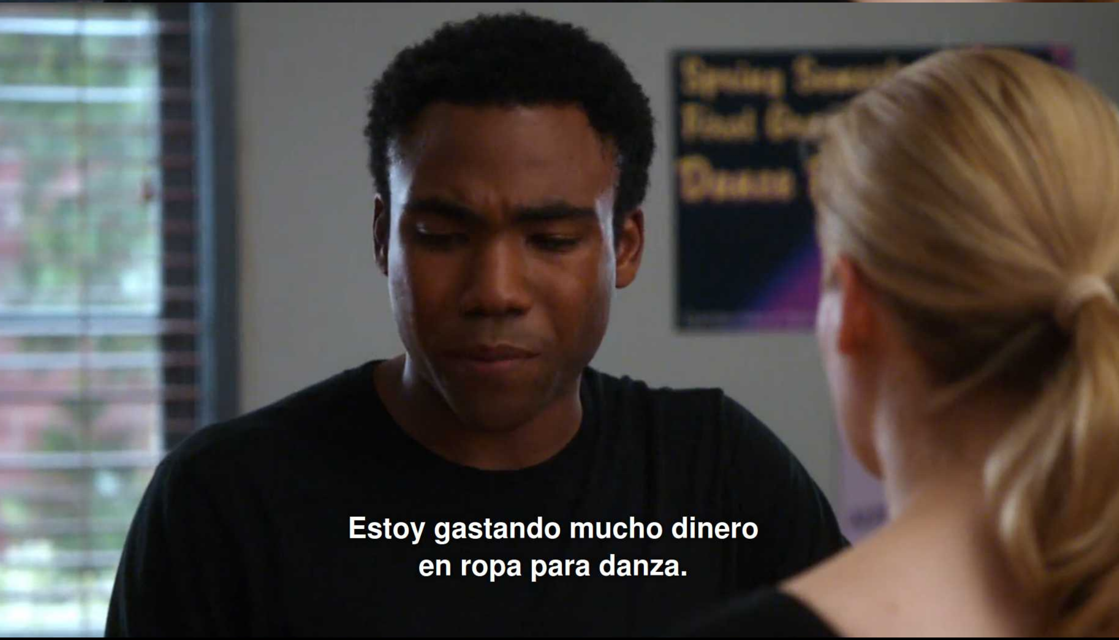

*Estic gastant massa doblers
en roba d'stripper.

RECEPTES

VERDEROL

Dificultat: si saps obrir una botella, no tendràs problemes.

Preparació: Com que aquesta «recepta» és massa fàcil de fer (i més de beure), vos contaré un poc la història:

Escolt un podcast que es diu Help. I Sexted My Boss (gràcies Aleix) i bravegen d'un barrejat fet amb ginebra i un aperitiu de vi, herbes i quinina que no crec se pugui aconseguir per aquí. Provant de trobar un substitutiu, vaig pensar en el palo i quins còctels se'n poden fer. Arrib a la Vikipèdia i què trob? Que suposadament a Ciutat feim un mesclat amb ginebra i conyac però que no posa les mesures.

Demana per aquí, demana per allà, maquilla't, maquilla't… només les ties d'un amic ens han donat una recepta:

Agafar un tassó de vermut, posar-hi ¾ de palo, i ¼ de ginebra i conyac a parts iguals. Au, ja ho teniu. En teoria a això li deim verderol però alertau que agafareu una bona mèrlera… Heu vist que he fet aquí? Salut!

Joan CiberSheep

QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Mallorca. Dematí: estiu

Horabaixa: hivern

*Sí, ha de ser «Vatua amb el món»

SETSO EN PORRERAS

¿Cómo anamos? ¿Qué? ¿Tancados encara? ¿O ya vos han mollado?

Yo encara no estoy punchado, porque cuando me telefonaron no me trobaron en casa nuestra. Cagon dena. Hauré de anar yo aviado, como estoy empatronado en Porrera peró por mí que está más embuado de lo normal.

Eh, ara no sé por qué vos he mogudo el tema que a mi menbafa ya. Me sabe grave.

Este mes yo vos volía contar que me habia emosionado porque una de mis veinadas me hiso de buscar. «Puedes pensar» me dique yo, no voldrá nada, a más a más, es muy magra para yo. No hemos de mirar primo, ahora. ¿Sabes lo que te quiero desir? Con la estona que hase que no he podido sortir, meamos, es podría desir que voy fuerte. Un poco más de lo acostumado.

Me convidó a un panboli en casa suya, por el monpayer. Que yo me había de haber ensumado algo ya porque mos hemos crusado dos o tres golpes, que voléis que os diga peró. Anar, ané. Y traque una botella de palo y una de chifón, que sospitaba que no en tendría ella. No me demanéis por qué. Para un pico que surto, volia pegar un o dos tímbolas de palo en chifón. Para haser un poco de fiesta.

Me renté bien, me pentiné y me puse colonia hasta y todo. Bien curro yo, partí a casa suya. Bueno, partir, partir, sortí al replano que somos veinados de piso.

–Buen vespero reina. Soy llegado y mira lo que he agafado.

Habrías de haberme visto, la vos setsi y la planta que hasía. ¿Vos podéis creer que me demanó que qué era el palo? Había de haber sospitado ya.

–¿No has begudo palo nunca, tú? No me sé avenir.

De verdad que estaba sosprendido, que no lo haya begudo, bueno, se puede arribar a entener pero que no lo hubiera sentido nunca. Me quedé bien estorado. Encara no sabía nada peró.

Hisimos un poco el cojón, con la mascarita, réntate las manos, chúflame las sabatas y no sé cuandas beneituras más… Meamos, si lo hemos de agafar, lo agafaremos, ¿no? A más semblava bien sana y yo no he agafado un refredado desde hase más de quinse años. Un golpe que hise nadé en jenero en la mar porque pusimos masiones.

Lo que sea, ya me tenéis allí, medio empardalado, a cuatro pasas, sin que me decase arrimarme ni nada ni miga. Y para rematar el asunto, me chapó una barra del sip, con una llenca de camón dulse de indioto, óleo de soca y unas tomátigas que no eran comedoras.

–¿Pero de qué anamos? ¿Qué me has visto la cara de forastero, tú?

Y para acabarlo de adobar, me volía encolomar unas barreyas de no sé que putas en polvo para aprimarme. ¿Pero nos hemos vuelto boyitos? ¿Aprimarme yo? ¡Engrasarme es lo que nesesito!

–Para mí que no eres toda. ¿Que me quieres emblanquinar?

Me achequé y partí de allí, agafando el palo y el chifón.

Refletsión: No te deques embolicar por las veinadas (y compra tomátigas de plasa y pan del forno).

En Tòfol

BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:

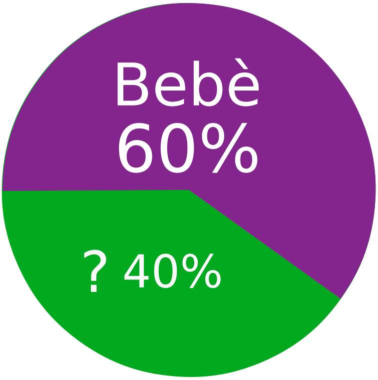

I Aquesta panxa de quin tipus és?

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -5 queda així:

31% Pene | 43% Sobrassada | ?

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Podeu votar enviant un missatge a:
https://www.instagram.com/cerebreco/
http://facebook.com/cerebreco
https://twitter.com/cerebreco
cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram
https://t.me/s/cerebreco/

SUPORT I DONACIONS

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants que és per menjar:

https://amannolem.aixeta.cat/ca/subscriptions

Comprau Cerebreco en paper

A Lulu: https://bit.ly/cerebreco-12